ГОД. II. ЯМБОЛЪ, 31 ЯНУАРИЙ 1925 ГОД БРОЙ 26 (78).

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-економически новини

:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::

Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“ – Марангозовъ – Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.

Отдѣленъ брой 1·50 лева.

ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и именни дни по 50 л., за скръбни—100 лева.

Офицялни обявления по 1·50 лв. на □ с. м. Сждебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.

Търговски — по споразумѣние.

За хроникиране—5 лева на редъ.

Всичко въ предплата.

Ржкописи не се връщатъ.

СКРЪБНА ВЕСТЬ.

Съ съкрушени отъ скърбь сърца и разбити души, известяваме на роднини, приятели и познати за загубата на скжпия ни, милъ и незабравимъ баща, братъ, тестъ, свекъръ, дѣдо, прадѣдо, чичо и вуйчо

КОСТАДИНЪ Г. МАРАНГОЗОВЪ

че на 23 януарий т. г., 2 часа следъ обѣдъ, следъ кратко боледуване, предаде Богу духъ и се пресели въ вѣчностьта на 81 годишна възрасть.

Опелото и погребението му се извърши на 24 януарий, 2 часа следъ обѣдъ, въ църквата «Св. Никола».

Гр. Ямболъ, януарий 1925 година.

ОТЪ ОПЕЧАЛЕНИТѢ: *синове: Василъ, Еню, Иванъ и Георги; дъщери: Мария и Цана; сестра: Радка; снахи: Олга, Мария, Стела, Пина и Мара; зетьове: Драгия и Тодоръ; внуци: Стефанъ, Щилиянъ, Костадинъ, Михаилъ, Романъ, Николай и Атанасъ; внучки: Надежда, Любовь, Стефанка, Виолета и Снѣжанка; правнукъ: Драгия.*

Г-ца Минка Г. Гюлева

Съобщава, че уговорения сгодежъ между нея и

Г-нъ Петъръ Г. Кючуковъ

не сжществува.

ПРОДАВА СЕ кжщата на покойния Димитръ Василевъ на ул. «Бѣлчева» № 5, I отдѣлъ за наследницитѣ. Съ 3 стаи и отдѣлна пристройка отъ стая и кухня и дворно мѣсто 680 кв. метра.

1—2 Споразумение Редакцията.

ПРОДАВАТЪ СЕ 230 акции отъ Акционерна Банка «Икономия»—Ямболъ на износна цена. Споразумение **Синове Лазаръ С. Коенъ**—Ямболъ—ул. «Търговска» № 58 7—10

† КОСТАДИНЪ Г. МАРАНГОЗОВЪ.

На 23 того, петъкъ, въ 2 ч. следъ обѣдъ се помина основателя на печатница «Свѣтлина», Костадинъ Г. Марангозовъ, на 81 годишна възрасть, следъ нѣколко дневно боледуване. Покойния е родомъ отъ с. Драгоданово, Сливенска околия, и презъ време на Севастополската война е останалъ сираче, и бащата му, дѣдо Енчо, е билъ кланъ на вивата отъ турскитѣ башибозуци за пари и следъ 40 дни починалъ. Майка му, Куртеза, е отъ гр. Сливенъ отъ старата фамилия Кираджиеви.

Следъ смъртьта на родителитѣ си, братята му сж го довели въ Ямболъ за харизване, кждето покойния дѣдо Георги Марангоза, вещъ резбаръ по църковнитѣ украси, го е осиновилъ споредъ тогавашния обичай. Грижилъ се е за неговото възпитание и всячески се е трудилъ да го въздигне между другаритѣ му съученици и предъ обществото и го направи свой добъръ приемникъ.

Покойниятъ се е възпитавалъ при тогавашнитѣ учители: даскалъ Апостолъ, Добри Чинталовъ и Ради Ив. Колесовъ. А понеже баща му е билъ ученолюбивъ и получавалъ почти всички излизащи тогава български вестници и купувалъ всички почти издадени на български книги, и е ималъ богата библиотека въ осжедното тогава време, той е ималъ възможностьта да се самообразова и извънъ училището, като въ сжщото време се е и занимавалъ съ занятието на баща си.

Едва що навършилъ 16—17 години, баща му внезапно е починалъ въ време свадбата на своятъ съседъ, — отъ разривъ на сърдцето, и той е билъ принуденъ, макаръ и още неуякналъ добре и не толкова вещъ въ търговията, да поеме управлението на бащиното си предприятие — дограмаджилъка.

Понеже баща му е ималъ голѣми връзки съ тогавашнитѣ силни на деня — агаларитѣ, той е можалъ да преодолѣе всички мжчнотии и да усили предприятието си още повече, като е отворилъ книжарница за продажба всички ученически помагала и учебници, издания на покойния Хр. Г. Дановъ, Д. В. Манчевъ и И. Груевъ, съ които се е запозналъ при пжтуването си за покупка дървенъ материалъ отъ Радилово, Пещера, Бѣлево и др. Често пжти е прескачалъ до Ст.-Загора, Пловдивъ, Т.-Пазарджикъ, София и Самоковъ, кждето е вършилъ търговия съ покупко-продажба на четина.

При тѣзи си пжтувания, той се е срѣщалъ съ разни лица и е влизалъ въ съприкосновение съ много тогавашни народни труженници, та като се е завръщалъ въ града, събиралъ се е съ другаритѣ си и е дѣлилъ съ тѣхъ впечатленията изъ страната и отъ тѣзи взаимни беседи се е породила идеята за закрѣпване читалището въ града ни, което било основано презъ 1862 год., презъ време учителствуването на даскалъ Ради, и което до 1868 година е куцало въ всѣко отношение, понеже не е имало голѣма интересованость, къмъ него, тъй като не е имало редовно избрано настоятелство.

Презъ 1869 година е било избрано читалищно настоятелство и за касиеръ на сжщото е билъ избранъ покойния, който тогава се е ползувалъ съ голѣма почить между съгражданитѣ си българи и турци и доста средства е далъ за преуспѣването на последното.

Като добъръ българинъ и патриотъ, покойния е вземалъ живо участие и въ духовната ни борба противъ гръцкото духовенство. Сжщо така не е билъ далечъ и отъ революционнитѣ борби за освобождението ни, билъ е членъ въ революционния комитетъ и като такъвъ е лѣялъ куршуми въ кжщата си, въ която работа му е помагалъ и единъ турчинъ Хасанъ. неговъ работникъ, безъ да подозира цельта за лѣянитѣ куршуми, като самъ ги е разпродавалъ въ дюкяна му.

Освенъ занаята си дограмаджилъкъ, стъкларство и книжарство, той се е занимавалъ и съ прекупуване ушюра изъ селата на държавата, и благодарение на това, че е билъ затворенъ за неизплащане сумитѣ по ушура на държавата, понеже съдружницитѣ му предприемачи сж биле избѣсали отъ града, той се е спасилъ отъ гонението по Ямболското възстание.

Оженилъ се е презъ 1874 година за дъщерята на видното тогава семейство х Василъ Драгоевъ, Стефана х. Василева, съ която е преживелъ 45 години и е ималъ родени 9 сина и 5 дъщери, отъ които сж живи само 4 сина и 2 дъщери, всички женени.

При освобожеението на България, при отстжплението на турцитѣ презъ Ямболъ, най първо е била запалена неговата кжща въ Каргуна и тая на дѣдо му х. Василъ въ Ямболъ, и е изгорѣла и работилницата му съ всички материали, готова стока и инструменти, като е останалъ безъ пукната пара, тъй като турцитѣ по рано му взели всички пари. —

Благодарение по ранешнитѣ му познанства и голѣмото къмъ него довѣрие отъ страна на търговцитѣ, той въ скоро време се е въздигналъ и презъ време на руската окупация е билъ доставчикъ на руската армия.

Следъ освобождението до 1888 година не се е месилъ въ политическитѣ борби и е гледалъ занятието си, обаче гледайки неуредицитѣ въ градската община и голѣмата немарливость къмъ новооткритото читалище сж го принудили да вземе активно участие въ тѣхъ. Виждаме го членъ въ избраната комисия по преглеждане смѣткитѣ на общината. Отпосле нѣколко години подъ редъ пом. кметъ на общината и голѣмъ привърженикъ за откупуване на градския орманъ, която му идея се осжществи презъ време на кметуването на Христо П. Чакмаковъ. Тази му заинтересованость къмъ общитѣ работи го е докарала до убеждението, че е потрѣбна по-голѣма просвѣта на съгражданитѣ му и е станала причина да отвори печатница, чрезъ която да се сѣе повече просвѣта за града и околията, като на първо време е билъ издалъ на популярното тогава списание «Орачъ» и др. и на нѣколко още книги.

Като пом. кметъ, много пжти е жертвалъ свои средства за общината въ времена, когато общината е нѣмала възможность да посреща нуждитѣ си и благодарение на тази си благотворителность, често е изпадалъ въ много критически моменти, защото не е могълъ да си вземе обратно даденото на време, а често, даже и повечето пжти, нищо не е получавалъ. Вѣрващъ, че хората сж като него, често ставалъ поржчитель и отпослѣ е плащалъ за тѣхъ. Обаче постоянството и трудолюбието му, придружени отпосле съ подкрепа отъ домашнитѣ му, пакъ го постави въ редоветѣ на първитѣ хора въ града и околията.

Покойния бѣ съ благъ характеръ, шегаджия и крайно корéктенъ къмъ задълженията си. Напослѣдъкъ, загубилъ съпруга, синъ останалъ на бойното поле и редъ други премеждия, сломиха здравето му. Преди около месецъ два започна да се оплаква, че не е толкова добре отъ къмъ здравето си, и въпреки всички старания отъ страна на близкитѣ му, склопи очи на 23 того въ преклонна възвасть 81 г.

Миръ на праха му!

Има нѣщо гнило въ Дания.

(По поводъ последнитѣ убийства).

— Вървимъ ли изъ града или селото, ний виждаме всѣки да е занятъ съ работата си. Всѣки се грижи за стоката си или за живота. Всички работятъ и всички бързатъ. Тъй днитѣ минаватъ единъ въ другъ, за да оставятъ нощьта да говори: «Ново убийство», «Още едно злодеяние», «Ето друго убийство» — пишатъ ежедневницитѣ. И това става. тогава, когато презъ деня сме работили. Значи: въ нощьта има другъ животъ: буренъ, злобенъ, ядовитъ.

Кой върши това? Кои сж причинитѣ? Питатъ се всички. И обвиненията падатъ върху единъ или другъ. А убийствата се редятъ едно следъ друго. Само въ последнитѣ дни: агентъ отъ обществената, двама анархисти, две жени, кметъ и други, които още незнаемъ. Това започнахме да го очакваме. То ни се натрапва. Противъ това «очакване» мѣрки се взиматъ. Опозиционнитѣ водачи се викатъ отъ правителството, търси се «умиротворение на страната» — тъй пишатъ вѣсницитѣ. А кръвьта се пролива отъ народната снага, кръвьта на народа тече по земята ни. И потаенъ ропотъ, тъмно негодование кръстоства народната душа, защото. вампири, като че ли смучатъ кръвьта му. Нѣкакъвъ вбесенъ духъ скита по роднитѣ поля и пролива кръвьта на родината ни. Тъмни и страховити идватъ нощитѣ и никой не вѣрва, че деньтъ може да бжде добъръ. Самозабравихме ли се? Или сме жадни за кръвь? Тъй се питатъ мнозина. А нѣкой търсятъ начини да се разчисти пъкленната атмосфера надъ народа ни. И въ своето търсене — тѣ убиватъ други. И кръвьта тече. . .

Може ли ножъ да изцѣри рана! Може ли куршумъ да милва?

Искаме «умиротворение», искаме кръвьта да не тече, а убиваме!

«Отмъщение», «Преследване», «Самоотбрана», а все убиваме! Какъ тогава ще спремъ кръвьта? Какъ народа ще се успокой?

Кръвьта, казватъ старитѣ, на убититѣ попива въ земята и пои животинскитѣ инстинкти. И отъ това страститѣ се разгорявать, Убийствата се редятъ едно следъ друго.

И пакъ искаме убийствата да престанатъ. Кръвьта да не се лѣе. Не е ли по-добрѣ: да не искаме нищо, но да престанемъ да убиваме! И тогава ще има ли кръвь да тече» Ще има ли отъ какво да се безпокои народа?

Г. Драгановъ.

Далечни и близки градове и страни.

По поводъ едно недоразумение.

—Предъ насъ е: в. **«Подемъ»** бр. 46 година I. — 16 ян. 1925. Дупница — Кюстендилъ.

Прави впечатление статията «На позорния стълбъ». Намъ ни се налага дългъ, като журналисти, па и като граждани, да изказваме своето мнение свободно по известни въпроси отнасящи се до *«Колектива»*. Но всѣкога, това трѣбва да се извършва застанали на почвата на **Безпристрастието** и надрастнали въпиющитѣ крѣсъци на **Катадневностьта**. И като така, малко или много, морално сме задължени да казваме **Истината**, макаръ че тя коствува авторитета и дребнавия интересъ на **Тоя** или **Оня**. Да, **Истината** всѣкога е жестока и се забива като нажежено острие въ малкитѣ души на хорицата. Но, **Тя** е горда и властна, — крие достатъчно спонтанна енергия, за да възтържествува рано или късно. Оплювана и разпъвана отъ насъ,—слѣдъ време величаена, й издигаме кумири.

Но! . . . .

— Неуспоримъ фактъ е: че често б л и з к и т ѣ на **Нѣкой** изкупватъ неговитѣ собствени грѣхове, тогава, когато тѣ ни най малко сж отговорни предъ когото и да е било, за каквото и да е. Етиката отдавна е казала своята дума на raison d'être и при все това, кога по-малко, кога повече, ние бързаме да винимъ **Тоя** или **Оня**, само по простата причина, че той е близъкъ или далеченъ родственикъ на **Онзи**, който, е лично отговоренъ за всичко, отнасящо се до личното му **Азъ!** —Трѣбва веднажъ за винаги да провъзгласимъ: Всѣкой, като авторъ на личния си животъ е отговоренъ самъ за собственитѣ си грѣхо-